

Arrest

nr. 281 269 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA *loco* advocaat J. SCHELLEMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 januari 2021,

genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet, zoals ook blijkt uit het verzoekschrift waar wordt opmerkt: "Verzoeker betwist niet dat hij in april 2020 een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland".

De Raad wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet te beschermen, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds, die in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar is. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, zoals ook in België, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De Raad wijst er verder op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, doch eens hieraan is voldaan, zoals in casu gelet op de door de verwerende partij bijgebrachte informatie opgenomen in het administratief dossier, komt het aan de verzoeker toe die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Het is dus aan de verzoekende partij, en niet aan het Commissariaat-generaal, om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft echter in gebreke een desbetreffend bewijs bij te brengen. Ze toont niet aan dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoekende partij brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming in Griekenland zou (kunnen) beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen, desgevallend vernieuwen.

3. Hoewel, zo blijkt uit de informatie waar in het verzoekschrift naar wordt verwezen en die door verzoekende partij wordt bijgebracht, als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegd, de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, dat met een hoge werkloosheidsgraad kampt, is voor statushouders de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg moeilijk. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische hulp voor erkende vluchtelingen.

Landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald, omtrent de preciaire situatie van asielzoekers en statushouders in Griekenland, o.a. op het vlak van onder meer (de toegang tot) huisvesting, gezondheidszorg en tewerkstelling, alsook wat betreft het racisme en geweld en de discriminatie waarmee zij soms te kampen hebben, ook vanwege de Griekse politie, kan weliswaar een

belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Hoewel de situatie van statushouders in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is, is de loutere, algemene verwijzing naar de preciaire (humanitaire) situatie aldaar op zich geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland) waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.1. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers, in navolging van (voormel)de rechtspraak van het Hof van Justitie waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen, op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij deze niet in een ander daglicht weet te plaatsen.

4.2. Ofschoon in de bestreden beslissing door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist dat verzoekende partij na haar aankomst in Griekenland, en dit tot enkele weken nadat er haar internationale bescherming werd toegekend, in een gesloten opvangcentrum heeft verbleven, en niettegenstaande de situatie in Griekenland op het vlak van opvang van asielzoekers weinig rooskleurig is, is de verwijzing hiernaar in het verzoekschrift te dezen niet of weinig relevant of dienstig, gelet op het feit dat aan verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming werd verleend en niets erop wijst en verzoekende partij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht zou komen. In casu is van belang en dient te worden onderstreept dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, waarbij het aan haar persoonlijk toekomt om aan te tonen dat de bescherming die haar er werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was/is. Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

4.3. Immers, verzoekende partij beweert weliswaar, waarbij zij eerder afgelegde verklaringen herhaalt, doch ze toont niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals o.a. op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Ze maakt niet op concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat zij persoonlijk daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

4.4. Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven daarenboven geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om in Griekenland de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden, en ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Griekenland haar bieden afdoende te hebben aangewend en benut, laat staan te hebben uitgeput. In dit verband kan worden gewezen op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij Griekenland reeds korte tijd later heeft verlaten nadat haar er internationale bescherming met hieraan gekoppeld een verblijfsvergunning werd gegeven, hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan op te bouwen en haar rechten er te doen gelden. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen geenszins genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, gelet ook op haar snelle vertrek uit Griekenland nadat zij er internationale bescherming en verblijfsdocumenten had verkregen.

4.5. In zoverre verzoekende partij opnieuw hekelt dat zij in Griekenland geen gebruik kon maken van gezinshereniging, stelt de Raad vast dat zij hiermee kritiek uit op de te volgen procedure in Griekenland. Dergelijke wetskritiek, die betrekking heeft op de vigerende Griekse wetgeving, acht de Raad niet dienstig in het kader van voorliggend beroep. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan dat zij deze kritiek ter zake niet kon doen gelden in Griekenland, noch dat er haar daartoe geen effectieve beroepsmogelijkheid ter beschikking stond. Bovendien blijkt uit haar verklaringen niet dat zij in

Griekenland reeds een officiële poging zou hebben ondernomen om zich te herenigen met haar gezinsleden. Verzoekende partij toont hoe dan ook niet aan dat het gegeven dat Griekenland een beperkter recht tot familiehereniging zou kennen een structurele of fundamentele tekortkoming betreft of een tekortkoming die bepaalde groepen van personen raakt, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

4.6. Daar waar verzoekende partij wijst op (algemene, door haar bijgebrachte informatie aangaande) de heersende covid-19 pandemie in en impact ervan op Griekenland en inzonderheid op de situatie van migranten en (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de gezondheidsproblematiek in Griekenland die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad wijst er voorts op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt dat verzoekende partij zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog omtrent de pandemie COVID-19 blijft zij hier in gebreke. Ze komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar allerhande algemene informatie, doch toont hiermee niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient nog te worden aangestipt dat deze pandemie niet alleen Griekenland, maar bijvoorbeeld ook België en voorts quasi heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft en zo voor velen de levensomstandigheden ernstig verandert en bemoeilijkt. Wat de neveneffecten van de coronacrisis betreft, wijst de Raad er nog op dat dit louter socio-economische problemen betreffen en deze op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat het onmogelijk is om terug te keren naar Griekenland.

De Raad merkt verder op dat de omstandigheden aan de Turks-Griekse grens en de pushbacks vanwege Griekenland, ofschoon alle ernstig en ten eerste betreurenswaardig, niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geheel Griekenland. Deze situatie beperkt zich immers tot de (Turks-)Griekse grens en tot de migranten en vluchtelingen die geen internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland, daar waar aan verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming werd toegekend.

4.7. De Raad herhaalt en benadrukt dat een algemene verwijzing naar de precarie situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zoals ook eerder aangegeven door het Hof van Justitie, op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, waar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft.

De verzoekende partij beperkt zich namelijk tot hypothesen en algemene landeninformatie en dito stellingen, zonder dat zij echter in concreto aantoonde dat zij in Griekenland in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, hetgeen (inhoudelijk en qua reikwijdte) overeenstemt met artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt. Met betrekking tot de aangevoerde

schending van artikel 3 EVRM stipt de Raad nog aan dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De omstandigheid dat personen die, zoals verzoekende partij, internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, Ibrahim e.a., punt 93 en 94).

4.8. Verzoekende partij toont niet aan dat de bescherming die haar in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend is. Ze maakt niet aannemelijk dat haar situatie (bij een terugkeer in) in Griekenland, ook al kan worden aangenomen dat deze door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.9. De Raad merkt nog op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde (cf. RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt. De loutere, algemene verwijzing in het verzoekschrift naar buitenlandse rechtspraak volstaat op zich hoe dan ook niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2022, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota en licht zij toe dat op zich niet wordt betwist dat zij bescherming had in Griekenland, doch dat moet gewezen worden op de informatie waaruit blijkt dat het verlengen of vernieuwen van documenten verschillende maanden tot een jaar kan duren. Verzoekende partij wijst erop dat indien zij geen documenten heeft, zij evenmin een huur- of werkcontract kan afsluiten waardoor zij geen mogelijkheid heeft om te voorzien in haar levensonderhoud. Zij wijst erop dat dit zeer uitgebreid gedocumenteerd is en zij actuele informatie heeft toegevoegd in haar aanvullende nota. Voorts meent verzoekende partij dat ten onrechte wordt gesteld dat zij niet lang in Griekenland is gebleven. Verzoekende partij wijst tevens op het racisme in Griekenland en de push backs die er zijn. Zij wijst erop dat het arrest van het Hof wel degelijk op haar van toepassing is vermits zij geen hulp en geen bescherming heeft gekregen. Op de vraag of verzoekende partij nog contact heeft met haar familie stelt verzoekende partij dat haar echtgenote en kinderen inmiddels in België zijn aangekomen en zij een appartement hebben gehuurd.

4.2. Op 21 oktober 2022 maakt verzoekende partij een document over (bijlage 26) waaruit blijkt dat haar echtgenote en kinderen, die volgens hun verklaringen op 2 april 2022 in België zijn toegekomen, hier op 4 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

4.3. Verzoekende partij legde eerder op 12 oktober 2022 een aanvullende nota neer. Ze wijst er in haar nota op dat er sinds het indienen van haar beroep verschillende nieuwe objectieve landenrapporten zijn verschenen die, zo stelt de verzoekende partij, de enorme moeilijkheden aantonen waar terugkeerders zoals zijzelf mee te maken krijgen in Griekenland.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota naar allerlei rapporten van o.a. RSA, ACCORD en AIDA en merkt het volgende op omtrent de situatie van statushouders in (en bij terugkeer naar) Griekenland:

“In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen op de ernstige moeilijkheden en aanzienlijke vertragingen die gepaard gaan met het verlengen/vernieuwen van zijn verblijfsdocumenten. Zoals zal blijken uit de beschikbare landeninformatie, is het voor verzoeker onmogelijk om te voldoen aan de strikte voorwaarden voor het vervullen van de nodige administratieve formaliteiten. Hij beschikt niet over een adres of woonplaats in Griekenland, wat hij tegenstrijdig genoeg wel nodig heeft om de voorwaarden te vervullen voor bijvoorbeeld het afsluiten van een huurovereenkomst of arbeidscontract om de huur te kunnen betalen. Daarnaast gaat de afgifte van documenten gepaard met enorme vertragingen. In de tussentijd zal verzoeker over geen enkel ander document beschikken, waardoor hij al helemaal geen mogelijkheden heeft om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Dit alles is het resultaat van een doelbewuste politiek van de Griekse autoriteiten.

Het zal voor verzoeker onmogelijk zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien bij terugkeer naar Griekenland, en tot de afgifte van de administratieve documenten zal hij volledig overgeleverd zijn aan de bewust geweigerde hulp van de Griekse autoriteiten.

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat alle recente rapporten aangeven dat de meeste begunstigden van internationale bescherming op straat belanden of in kraakpanden. Zij proberen werk te vinden in de informele economie, om zelfs daar niet aan de bak te geraken. Zoals reeds uiteengezet in het verzoekschrift, heeft verzoeker dit aan de lijve ondervonden. Op zes maanden tijd heeft hij slechts één dag kunnen werken, om uiteindelijk dan ook nog niet correct betaald te worden.

Het is duidelijk dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van ernstige materiële deprivatie zal belanden, zonder enige mogelijkheid om daar zelf verandering te brengen.

1. *RSA & STIFTUNG PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, maart 2022, https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2022/03/2022-03_RSA_BIP_EN.pdf*

Dit rapport gaat dieper in op de problematiek omtrent de vernieuwing van documenten en terugkeer vanuit andere Europese lidstaten.

- 1.1. *Vooreerst verwijst het rapport naar de doelbewuste politiek van de Griekse autoriteiten om begunstigden van internationale bescherming aan hun lot over te laten: (...)*

- 1.2. *Verzoeker gaf aan dat hij zijn Griekse verblijfsdocumenten niet meer heeft. Hij zal dus in ieder geval bij terugkeer naar Griekenland eerst zijn verblijfsdocumenten ('ADET') moeten verlengen.*

In de vorige versie van het rapport, waarnaar in huidig rapport ook wordt verwezen, werd aangegeven dat terugkeerders vanuit andere Europese lidstaten geen enkele documentatie krijgen in afwachting van hun nieuwe beslissing over de afgifte van een ADET: (...) Terugkeer vindt plaats via de luchthaven in Athene. Men krijgt daar echter geen enkele informatie (behalve soms in het Grieks) over waar men terecht kan als men geen documenten heeft: (...) Over de ADET stelt het rapport dat de aanvraagprocedure complex is en gekenmerkt wordt door significante vertragingen van verschillende maanden tot zelfs een jaar. Indien men in de tussentijd geen geldige verblijfsvergunning meer heeft, zoals verzoeker, kan men zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming niet uitoefenen: (...) De vernieuwing van de 'ADET' moet minstens 30 dagen voor het verval ervan worden aangevraagd bij de asiendiensten. Doet men dat niet, hangt hen een boete van 100 euro boven het hoofd (p.6). Daarnaast zijn er ernstige vertragingen bij de afgifte van de 'ADET Renewal Decision' door de asiendiensten en bij de verdere afgifte van de ADET zelf door de politiediensten: (...) Doordat terugkeerders geen tijdelijke documenten krijgen in afwachting van de beslissing tot vernieuwing van de ADET, kunnen zij hun beschermingsstatus op geen enkele manier bewijzen. Dit zorgt voor ernstige hindernissen op vlak van toegang tot sociale bijstand, huisvesting, arbeid, ..., maar ook op vlak van toegang tot juridische bijstand: (...) Ten slotte zijn er ook nog ernstige hindernissen bij het verlengen van de 'ADET' omwille van de territoriale bevoegdheid van de beslissingsautoriteiten. Dit geldt in het bijzonder voor terugkeerders van andere landen. Zij arriveren in Athene, maar het RAO van Attica verklaart zich vaak onbevoegd omdat men de asielprocedure heeft doorlopen op de eilanden (zie ook infra). Het rapport besluit: (...) Het kunnen voorleggen van de ADET is een noodzakelijke voorwaarde om andere administratieve formaliteiten te vervullen, zoals een Tax Identification Number ('AFM'). Deze AFM is nodig om administratieve zaken te regelen zoals het openen van een bankrekening, een woning huren of toegang krijgen tot de arbeidsmarkt of sociale bijstand in Griekenland (p.11). Zonder AFM kan dus geen huurovereenkomst worden afgesloten, geen bankrekening worden geopend, geen arbeidsovereenkomst worden afgesloten of geen sociale bijstand worden aangevraagd. Om deze AFM te kunnen krijgen, moet echter een bewijs van woonst worden voorgelegd, bijvoorbeeld via een attest van het opvangcentrum, een elektriciteitsrekening of een kopie van een huurovereenkomst op eigen naam: (...). Zonder huisvesting kan verzoeker geen AFM krijgen, maar zonder AFM krijgt hij geen toegang tot huisvesting of de arbeidsmarkt/sociale voorzieningen om in de kosten van zijn levensonderhoud te voorzien. Personen als verzoeker, die niet in een 'opvangcentrum' in Griekenland verblijven, kunnen logischerwijze geen verblijfsattest van zo'n centrum verkrijgen. Verzoeker heeft de boot gemist, en kan de nodige administratieve formaliteiten niet meer vervullen om in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Deze realiteit blijkt ook zeer duidelijk uit het rapport van ACCORD (cf. infra).

Voor Griekse staatsburgers, die in tegenstelling tot verzoeker geen nieuwkomers zijn in Griekenland, vormt het verkrijgen van een AFM geen probleem. In tegenstelling tot begunstigden van internationale bescherming, dient een Grieks staatsburger enkel een kopie van zijn/haar identiteitskaart voor te leggen, en het huidige verblijfsadres op te geven in Griekenland. Hierbij dient geen enkel bewijs voorgelegd te worden van dit verblijfsadres (zoals een huurcontract, elektriciteitsrekeningen, ...). Het volstaat om gewoon het huidige verblijfsadres op te geven.

Voor nieuwkomers zoals verzoeker in de Griekse maatschappij, bestaat deze regeling niet, en wordt wel een bewijs van het verblijfsadres gevraagd vooraleer men toegang tot de woningmarkt, arbeidsmarkt of sociale bijstand verkrijgt. Hoewel het op papier slechts om een formaliteit gaat, heeft deze regeling in de praktijk tot gevolg dat begunstigden van internationale bescherming zoals verzoeker fundamenteel verschillend worden behandeld dan Griekse staatsburgers, en geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en woningmarkt krijgen (zie ook infra).

De ADET en het AFM zijn ten slotte voorwaarden om een Social Security Number ('AMKA') te kunnen aanvragen. Dit is dan weer nodig om toegang te krijgen tot medische zorgen en tot de arbeidsmarkt. Ook hier moet de ADET, AFM en een adres worden voorgelegd (p.12).

Aangezien een geldige ADET en een adres voorwaarden zijn voor de AFM en de AMKA, loopt verzoeker nog meer het risico om vast komen te zitten in een administratieve catch-22, zonder enige mogelijkheid om zelfstandig in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Deze extreme vertragingen en onnodige administratieve formaliteiten zorgen er in de praktijk voor dat begunstigden van internationale bescherming de nodige documenten niet kunnen verkrijgen, waardoor hen de toegang tot de arbeidsmarkt en de sociale zekerheid wordt ontzegd: (...)

1.3. Het rapport gaat ten slotte nog in op de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

De meeste nieuwe en teruggekeerde begunstigden van internationale bescherming bevinden zich in de regio rond Athene. Dit zorgt voor een enorme belasting van het lokale sociale bijstandssysteem, huisvesting, en de arbeidsmarkt, wat terugkeerders bijzonder kwetsbaar maakt: (...) Het rapport stelt duidelijk dat begunstigden van internationale bescherming veelal op straat belanden, met als hoofdreden de ernstige hindernissen bij het vervullen van de nodige administratieve formaliteiten en de problemen bij het vinden van huisvesting: (...) Zelfs voor toegang tot de overvolle daklozenopvang heeft men een AFM en AMKA nodig, en wordt men in de praktijk niet toegelaten als men geen Grieks of Engels spreekt. Begunstigden van internationale bescherming die geen andere huisvesting vinden binnen de 30-dagen termijn waarin zij het 'opvangcentrum' moeten verlaten, belanden in kraakpanden of op straat. Wat toegang tot huisvesting betreft, werd slechts één initiatief genomen door de Griekse autoriteiten: het HELIOS programma. Er zijn echter strikte voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen, zoals een aanvraag binnen het jaar van kennisgeving van de positieve asielbeslissing en officieel verblijf in een open vluchtelingencentrum. Personen als verzoeker, die gedurende de volledige asielpprocedure in een gesloten centrum werden opgesloten, en die al langer dan een jaar geleden hun positieve beslissing ontvingen (in casu april 2020), worden uitgesloten (p.15-16). Bovendien, zelfs indien verzoeker in aanmerking zou komen voor het HELIOS programma, dient te worden opgemerkt dat HELIOS geen accommodatie aanbiedt. Zij geven enkel een soort van huursubsidie om gemakkelijker huisvesting te kunnen vinden, voor een maximum van zes tot twaalf maanden, maar tegenstrijdig genoeg alleen aan personen die al een huurovereenkomst van meer dan zes maanden kunnen voorleggen en een bankrekening (p.16). Na het aflopen van de steun via het HELIOS programma, belandt men veelal terug op straat: (...) Ten slotte is steeds een AFM en een bankrekening vereist om een huurovereenkomst te kunnen afsluiten. Daarenboven wordt de toegang tot huisvesting verder beperkt door discriminatie en een enorme stijging van de huurprijzen. Zelfs mét steun van het HELIOS programma, kunnen begunstigden van internationale bescherming nog steeds niet in hun levensonderhoud voorzien: (...) Financiële hulp van de staat is in principe voorbehouden voor Griekse onderdanen. De uitkeringen die wel kunnen worden toegekend zijn zeer beperkt. De meeste vormen van sociale bijstand zijn namelijk enkel toegankelijk voor personen die al geruime tijd in wettig en ononderbroken in Griekenland hebben verbleven. Voor een maandelijkse huurtoelage is vijf jaar wettig verblijf vereist, voor een geboortepremie twaalf jaar, en voor de maandelijkse kinderbijslag eveneens vijf jaar (p.14-15). De enige uitkering waaraan geen verblijfsvoorwaarde gekoppeld is, is een (beperkte) solidariteitsuitkering/bestaansminimum. Om hiervoor in aanmerking te komen, moet men opnieuw erg veel administratieve formaliteiten vervullen, evenals zeer veel documenten voorleggen (zoals een huurovereenkomst, water- en elektriciteitsrekeningen, een bankrekening en een AFM): (...) In de praktijk kunnen personen als verzoeker dus geen beroep doen op het bestaansminimum dat voorzien wordt in de Griekse wetgeving, aangezien hij geen huisvesting heeft en geen AFM kan verkrijgen, en bijgevolg onmogelijk kan voldoen aan de noodzakelijke administratieve verplichtingen. Het rapport besluit dan ook: (...). Het rapport merkt nog op omtrent toegang tot gezondheidszorg: (...). En tot de arbeidsmarkt: (...).

2. ASYLUM INFORMATION DATABASE, Country Report: Greece. 2021 update, mei 2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-GR_2021update.pdf

2.1. Het meest recente AIDA-rapport gaat vooreerst eveneens in op de afgifte en vernieuwing van verblijfsdocumenten. Het rapport gaat dieper in op de problematiek omtrent de territoriale bevoegdheid van de RAO's, die de beslissing nemen omtrent de afgifte van de ADET: (...). Het is dus onzeker of verzoeker bij terugkeer de vernieuwing van zijn ADET wel zou kunnen verkrijgen, afhankelijk van de arbitraire regels die door het bevoegde RAO zullen worden opgelegd. In ieder geval zal hij dit niet in Athene kunnen vragen, maar zal hij moeten terugreizen naar het eiland Kos. Vervolgens bevestigt het AIDA rapport dat terugkeerders van andere lidstaten zelden documentatie krijgen in afwachting van de beslissing tot vernieuwing van de ADET, dat zij in de tussentijd geen toegang krijgen tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt of sociale bijstand, en dat een boete wordt opgelegd in geval van

een laattijdige aanvraag (p.227-228). De COVID-19 pandemie heeft overigens voor nog meer vertragingen gezorgd bij de vernieuwing van de ADET: (...). 2.2. Verder schetst het AIDA rapport ook een grimmig beeld van de levensomstandigheden waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden. Het rapport stelt zich ernstige vragen bij de toepassing van het vluchtelingenrechtelijk principe van gelijke behandeling, net omwille van de administratieve en bureaucratische barrières voor begunstigden van internationale bescherming: (...). De COVID-19 pandemie en de Griekse financiële crisis hebben eveneens een impact op de levensomstandigheden: (...). De Griekse politiek is er doelbewust op gericht om begunstigden van internationale bescherming volledig aan hun lot over te laten: (...). Met betrekking tot huisvesting stelt het rapport dat 50% van alle begunstigden van internationale bescherming in een precare woonsituatie leeft, i.e. dakloos of een substantieel risico om op korte termijn dakloos te worden (p.245). Inzake toegang tot de arbeidsmarkt wordt aangegeven dat het erg moeilijk is in de praktijk om werk te vinden. Het leeuwendeel van begunstigden van internationale bescherming moet beroep doen op liefdadigheid om hun basisbehoeften te vervullen. Zij worden indirect gedwongen om hun toevlucht te nemen tot gevaarlijke jobs op de informele markt: (...). Er werden initiatieven genomen om de toegang tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken. Deze werden echter nog niet geïmplementeerd: (...). Het rapport verwijst eveneens naar de moeilijkheden en enorme vertragingen om een AFM te verkrijgen, wat er in de praktijk voor zorgt dat begunstigden van internationale bescherming zoals verzoeker (die geen verblijfplaats hebben in Griekenland), in het algemeen geen toegang kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt. Door de vertragingen bij de vernieuwing van de verblijfsvergunningen, raken de weinigen die een job hebben, deze ook weer kwijt: (...). Deze situatie resulteert in een erg beperkte tewerkstellingsgraad bij begunstigden van internationale bescherming van een 20%, waarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen degenen die rechtstreeks vanuit het 'opvangcentrum' komen of terugkeerders. Met betrekking tot sociale bijstand stelt het AIDA rapport duidelijk dat niet alle begunstigden van internationale bescherming hier toegang toe hebben: (...). Enkel het gegarandeerd minimuminkomen (vroegere solidariteitsinkomen) is in de praktijk van toepassing voor begunstigden van internationale bescherming: (...). Inzake gezondheidszorg valt ten slotte nog te lezen: (...). Om deze reden beslisten verschillende Europese rechtbanken tot schorsing van een terugkeer naar Griekenland: (...).

3. ACCORD, *Compilation on the supply situation and support services for individuals with international protection status (returning to Greece)*, 26 augustus 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2059042.html> (beschikbaar in het Duits, hieronder vrij vertaald)

3.1. Met betrekking tot documenten stelt het rapport: (...).

Over de eigenlijke verblijfsvergunning ('ADET') stelt het rapport, in navolging van de informatie hierboven, dat de aanvraagprocedure gekenmerkt wordt door significante vertragingen (verschillende maanden tot zelfs een jaar). Personen zoals verzoeker, die niet langer in een 'opvangcentrum' in Griekenland verblijven, kunnen logischerwijze geen verblijfsattest van een centrum verkrijgen. Zoals het rapport van ACCORD aanhaalt, heeft verzoeker de boot gemist en kan hij de nodige administratieve formaliteiten niet meer vervullen, waardoor hij ook op geen enkele manier zelfstandig in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien.

Het rapport besluit dat "kwetsbare personen die niet in het bezit zijn van geldige documenten lopen bijkomend risico bij terugkeer naar Griekenland, aangezien de toegang tot diensten zoals medische zorgen en psychologische bijstand afhangen van geldige documenten."

3.2. Het rapport bevestigt voorts nogmaals dat de financiële ondersteuning aan asielzoekers 30 dagen na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus wordt stopgezet. De meeste begunstigden van internationale bescherming kunnen vervolgens geen beroep doen op overheidssteun, aangezien zij de nodige documenten ontbreken (p.14-15). Er wordt namelijk een 'AFM' gevraagd, een nationaal verzekeringsnummer, een Griekse bankrekening, een recent aanslagbiljet, een bewijs van inkomen van de voorbije zes maanden, een huurovereenkomst en een elektriciteitsrekening van een appartement dat meer dan zes maanden voor de aanvraag werd gehuurd, worden voorgelegd. Het spreekt voor zich dat personen als verzoeker deze documenten niet kunnen voorleggen, en bijgevolg geen overheidssteun kunnen krijgen.

Deze onmogelijke situatie leidt ertoe dat slechts 1% van alle begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang heeft tot sociale bijstand.

Het rapport besluit zelfs dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland minder beschermd worden dan asielzoekers, en dat de situatie er niet op zal verbeteren in de toekomst.

3.3. Het rapport bevestigt voorts de informatie die reeds opgenomen werd in het verzoekschrift en hierboven werd uiteengezet, met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt, medische zorgen, onderwijs en integratiemogelijkheden.

Specifiek wat huisvesting betreft, geeft het rapport aan dat begunstigden van internationale bescherming veelal op straat leven: (...). Het HELIOS programma is in de praktijk niet toegankelijk voor begunstigden van internationale bescherming: (...). Daarenboven kan HELIOS slechts 5.000 gezinnen ondersteunen, waardoor slechts 1 op 7 erkend vluchtelingen daadwerkelijk toegang zou kunnen krijgen tot deze huursubsidies. Ten slotte zijn de huurprijzen in Athene met 20-30% gestegen de voorbije twee jaar, en geeft het rapport aan dat zelfs mét steun van het HELIOS programma, begunstigden van internationale bescherming nog steeds niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Het rapport besluit dat: (...). 3.4. Het rapport maakt ten slotte eveneens melding van een schending van het principe van gelijke behandeling, zoals geconsacreerd in artikel 23 van het Vluchtelingenverdrag, in navolging van het AIDA rapport van 2021 en 2022 (cf. supra). Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat: "1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit principe reeds meerdere keren bevestigd in haar rechtspraak. Bij wijze van voorbeeld kan worden verwezen naar volgende passages: (...). Zoals blijkt uit de beschikbare rapporten, worden begunstigden van internationale bescherming in de praktijk niet hetzelfde behandeld dan de Griekse onderdanen. Zij dienen een hele reeks onmogelijke administratieve formaliteiten te vervullen, terwijl deze voorwaarde niet geldt voor Griekse onderdanen. Door een doelbewuste politiek van de Griekse autoriteiten om elke vorm van steun en opvang te ontfangen aan begunstigden van internationale bescherming, kan verzoeker niet voldoen aan de voorwaarden om zijn documenten te vernieuwen, kan hij niet in zijn eigen levensonderhoud voorzien, en krijgt hij geen toegang tot sociale bijstand, in tegenstelling tot de Griekse onderdanen. De situatie van extreme materiële deprivatie waarin hij zal belanden, is aldus het gevolg van een bewust nalaten van de overheid, terwijl verzoeker geen enkele andere keuze heeft dan beroep te doen op diezelfde autoriteiten. Ook om deze reden is het voor verzoeker onmogelijk om effectief beroep te doen op de aan hem verleende bijstand in Griekenland.

4. US DEPARTMENT OF STATE, Annual report on human rights in 2021, 12 april 2022, <https://www.ecoi.net/en/document/2071321.html>

Het meest recente rapport van de US Department of State maakt melding van verschillende vormen van extreem geweld tegenover asielzoekers en migranten. (...).

5. Verzoeker wenst ten slotte te verwijzen naar recente rechtspraak inzake de mogelijkheid tot terugkeer naar Griekenland.

In een arrest van 29 april 2022 wijst uw Raad op de problematiek inzake de verlenging van documenten en de preciaire situatie waarin men terecht komt in afwachting van de afgifte ervan: (...). Dit wordt ook in andere arresten benadrukt: (...). Met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland oordelen Duitse hoven en rechtbanken dat een terugkeer naar Griekenland de drempel uit het arrest Ibrahim behaalt: (...). De Raad van State in Nederland oordeelt in dezelfde zin: (...).

Gelet op alle beschikbare objectieve informatie over de behandeling in Griekenland, en de verschillende veroordelingen door andere rechtscollages in Europa, kan onmogelijk de principiële niet-ontvankelijkheid als uitgangspunt worden genomen. Verzoeker loopt een reëel en aangetoond risico op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Griekenland, enerzijds door de onmogelijkheid om te voldoen aan de administratieve formaliteiten om zijn leven uit te bouwen, en anderzijds door het flagrant gebrek aan ondersteuning, informatie en een basismenswaardige behandeling in hoofde van de Griekse autoriteiten. Verzoeker heeft geen daadwerkelijke toegang tot de bescherming die hem verleend werd in Griekenland.

Om al deze redenen meent verzoeker dat een nieuwe beoordeling van zijn verzoek zich opdringt. "

4.4. In voormelde aanvullende nota van de verzoekende partij en de informatie waarnaar zij in die nota verwijst wordt de situatie van begunstigden van internationale bescherming in en, na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied, bij terugkeer naar Griekenland, omstandig gedocumenteerd, zeer uitgebreid belicht en besproken.

De door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is en zelfs is verslechterd op het vlak van huisvesting, werk(loosheid) en de toegang tot o.a. sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Uit de informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten

instaan, dat zij hierbij heel wat hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met (administratieve) belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

De landeninformatie waarover de Raad beschikt, aangereikt door de verzoekende partij, laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar Griekenland a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zulke (landen)informatie volstaat an sich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Dit neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

De verwerende partij brengt zelf geen enkele informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in en zij die terugkeren naar Griekenland.

4.5. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen, met name de door de verzoekende partij per aanvullende nota van 12 oktober bijgebrachte actuele en nieuwe landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair, o.a. door de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd (zoals onder meer wat betreft de administratieve hindernissen voor het verkrijgen van verblijfsdocumenten en inzonderheid wat betreft de lange wachttijd bij een aanvraag tot het vernieuwen of verlengen van verblijfsdocumenten), alsook de specifieke situatie van verzoekende partij, van wie blijkens de op 21 oktober 2022 bijgebrachte informatie het gezin hier eveneens recent in België verblijft en om internationale bescherming heeft verzocht, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen. De situatie van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland dient nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt ingenomen in de beschikking van 22 april 2022.

5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS